

စည်သူဝင်း
သားကြီးမောင်ဇေယျ
ခိုင်ရှင်မင်း
မောင်မြင့်မား(ဗိုလ်ကလေး)
ခင်ပန်နှင်း(မြောင်းမြ)
သန်လျင်မောင်မောင်ဦး
နောင်မင်းငယ်
မြင့်ဦးမောင်
နီမိုး

လမ်းလျှောက်သူများ

လမ်းမပျောက်ပါ

နေမထွန်းလည်း

လဝန်းဖြူစင်၊ ထွန်းလျက်ပင်တည့်။

လမသာလည်း

တာရာရွန်းစို၊ ထွန်းလျက်ကိုတည့်၊

လမင်းမထိန်၊ ကြယ်ရောင်မှိန်လည်း

အိမ်ပေါက်ဝတွင် ၊ မီးခွက်ပြင်၍

ထွန်းတင်ဦးမည်ပါတကား။

တင်မိုး
(ပန်းဈေးခင်းကဗျာစုမှ)

ခြေကြွ

(တစ်)

ရထားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသည် ။ ချမ်းအေးသ
ည့် ဒီဇင်ဘာလဖြစ်သော်လည်း ကိုမောင် ချွေးပြန်နေသည် ။ ညက အိပ်
ရေးပျက်ခဲ့ပြီး ခရီးလမ်းကလည်း ကြမ်းတမ်းလှသဖြင့်
ပင်ပန်းနွမ်းမယ်ခြင်း ဖြစ်ရသည် ။

ရန်ကုန်မှ ဟင်္သာတသို့ရောက်ရန် ရထားတတန် သင်္ဘောတတန် စီးခဲ့ရ၏။ မဖွံ့ဖြိုးသေးသော ဧရာဝတီ အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် မီးရထားသည် အဓိကကျသော သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးယာဉ်ဖြစ်နေသည် ။

တစ်နေ့ တစ်စီးသာရှိသော ရထားတွင် ခရီးသည် များ ပြည့်ကျပ်လျက်။ ကိုမောင်သည် ရထားပေါ်သို့ ရောက်ရန်ပင် အတော်ကြိုးစားတက်ခဲ့ရသည် ။ နေရာရဖို့ ကတော့ မစဉ်းစားရဲ။

ကိုမောင်သည် ရထားပေါ်တွင် ရပ်လျက် လိုက်ပါရင်း ဘုရားကုန်းဘူတာရောက်မှ ထိုင်စရာ တစ်နေရာရသည် ။ သူရသည့် နေရာကလည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ်တော့ မဟုတ်။ ခရီးသည် နှစ်ယောက်သာ ထိုင်ရသော ခုံတွင် ခရီးသည် ချင်း ကိုယ်ချင်းစာသည့် သဘောဖြင့် နေရာကျုံ့ပေး၍ ထိုင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

သူငြင်းပါသေးသည် ။ သို့သော် ဖော်ရွေရိုးသားသော သူတို့ ၏ စေတနာကို မစော်ကားလိုသောကြောင့်သာ ထိုင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ရထားသည် တစ်ဘူတာဝင် တစ်ဘူတာထွက်နှင့် ခုတ်မောင်းလာခဲ့သည် ။ ရထားကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ သွား နေသကဲ့သို့ နေမင်းသည် လည်း အနောက်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့။

ကိုမောင့် စိတ်တို့ ကလည်း ဝေးတစ်နေရာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့....။

‘သက်တော့ ကိုမောင် တောသွားပြီး ဆေးကုမှာ ကို သဘောမတူဘူးကွယ်’

ကိုမောင်သည် ချစ်သူ သက်သက်ခိုင်ကို နားမလည်သလို ကြည့်လိုက်သည် ။

‘ဘာကြောင့်လဲ သက်’

‘ကိုမောင့်မှာ နှလုံးရောဂါအခံရှိတယ်မို့လား’

ကိုမောင့် မျက်လုံးများက သက်သက်ခိုင်ထံမှ ရွှေ့လျားကာ အဝေးသို့ ရောက်သွားသည် ။ ကိုမောင်သည် သက်သက်ခိုင်၏ စေတနာကို အပြည့်အဝနားလည်ပါသည် ။ သို့သော် မွေးရပ်မြေတောရွာသို့ သွားရောက် ဆေးကုသချင်သည့် ဆန္ဒက သူ့မှာ ကြီးမားနေသည် ။ ထိုဆန္ဒသည် သူ့ဆရာဝန်ဘဝ မရောက်မီ အနှစ်နှစ်အလလကစ၍ ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသော ဆန္ဒပင်ဖြစ်ပါသည် ။

ထိုဆန္ဒသည် မကြာမီ ရုပ်လုံးပေါ်လာတော့မည်။ ယနေ့သည် ဆန္ဒမှ လက်တွေ့ဖြစ်လာရန် စတင်လူးလွန်လာချိန်။

‘နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ကိုမောင်’

ကိုမောင့် မျက်လုံးများက သက်သက်ခိုင်ဆီ ရောက်လာပြန်သည် ။

‘ဖေဖေကပြောတယ်။ ကိုမောင် တောသွားမယ်ဆိုရင် သက်တို့ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့ ’

ကိုမောင်က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည် ။

‘သက် သဘောကို ပြောပါဦး’

‘သက် သဘောထားကို မပြောခင် ကိုမောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်တော့ဘူးလားလို့ မေးပါရစေ ကိုမောင်’

ကိုမောင်သည် သက်သက်ခိုင်ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်သည် ။ နောက် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည် ။ တိတ်ဆိတ်မှုက တဒဂ် လွှမ်းမိုးသွားသည် ။

‘သက် ကုသိုလ်ကံကိုက ဆိုးပါတယ်လေ။ ကိုမောင့်ကိုလည်း မခွဲနိုင်

ဘူး။ သက်ရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုလည်း မထားခဲ့နိုင်ဘူး။ သက်...သက်
ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ကိုမောင်’

သက်ထံမှ ရှိုက်သံလွင့်လာသည် ။ သက်သက်ခိုင်၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ
မျက်ရည်များ ပါးပြင်သို့ စီးဆင်းလာသည် ။

ကိုမောင်သည် သက်သက်ခိုင်၏ မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်
တယုတယသုတ်ပေးရင်း...

‘သက်ကလည်း ကွာ ကိုမောင်တို့ တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ရမှာ ပဲဟာ’

‘ဘာလဲကိုမောင် ကိုမောင်ပြောတဲ့ တစ်နေ့ဆိုတာက သက်တို့
အဘွားအိုကြီး အဘိုးအိုကြီး ဖြစ်မှ လား’

နုတ်ခမ်းစူနေသော သက်သက်ခိုင်ကို ကြည့်ပြီး ကိုမောင် ပြုံးမိသည်
။

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သက်ရယ်။ အများ ဆုံး တစ်နှစ်ခွဲပေါ့’

‘တစ်နှစ်ခွဲပဲနော် ရက်မစွန်းရဘူး’

‘မစွန်းစေရပါဘူးတဲ့ ဗျာ။ ခုနေတော့ ကိုယ့်ယောက္ခမလောင်းတွေကို
အလိမ္မာနဲ့ ကြည့်ပြောထားပေးပါဦး...ဟုတ်လား’

‘ဟင်း...ကိုမောင်နော်...ကိုမောင်။ ကိုယ့်ယောက္ခမလောင်းတဲ့
ပိုင်စိုးပိုင်နင်း’

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ မျက်နှာများ သည် အပြုံးများ ဖြင့် ဝင်းလဲ့သွားလေ
သည် ။ သို့သော် အပြုံးမှာ လျှပ်လက်သလောက်ပင်။ မကြာမီ အချိန်အ
တွင်း၌ တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ခွဲကြရတော့မည်ကို သိနေကြသော ချ
စ်သူနှစ်ဦးတို့ မှာ အဘယ်သို့လျှင် ကြာကြာပြုံးပျော်နိုင်ပါမည်နည်း။

(နှစ်)

ကိုမောင်သည် ရထားပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးကြည့်
နေမိသည်။ ။

ရွှေဝါရောင်သမ်းနေသော လယ်ကွင်းများက ရှုမဆုံး။ ထိုလယ်ကွင်း
များ ၏ အဆုံး ဟိုးအဝေးတွင် အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးကို မှိုင်း
ပျပျမြင်နေရသည်။ ။ တောင်ခြေတွင် သံပရာကွင်းအမည်ရှိ ရွာတစ်ရွာ
ရှိသည်။ ။ ထိုရွာကား ကိုမောင်၏ ဇာတိချက်ကြွေ မွေးရပ်မြေ။

သူသည် တောင်ရိုးကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထု
တ်လိုက်သည်။ ။

သူ့ကို သံပရာကွင်းရွာတွင် မွေးခဲ့သည်။ ။ ငယ်ဘဝသည် သံပရာကွင်း
ရွာမှာ ပင် ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့သည်။ ။

သူ့အဖေသည် လယ်ထဲတွင် ပိုးထိပြီး အသေဆိုးဖြင့် သေခဲ့ရသည်။ ။
အဘိုးအဘွားများ ၏ အယူသည်းမှုကြောင့် သူ့အဖေကို မြို့ဆေးရုံသို့ မပို့
ဖြစ်ခဲ့။ ဆေးမြီးတိုများ ဖြင့် အချိန်ကုန်ပြီး သူ့အဖေ ရေတိမ်နစ်ခဲ့သည်။ ။

မကြာပါ။ သူ့အမေမှာ လည်း မီးတွင်းထဲမှာ ပင် လင်သား သေဆုံးသ
ည် ကို သိကာ သွေးတက်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရပြန်သည်။ ။

ထိုစဉ်က အူဝဲ...အူဝဲဖြင့် သူ ငိုခဲ့ပါသည်။ ။ အဖေ
အမေသေသောကြောင့် ငိုသည် လား၊ မိဘမဲ့ ဘဝအဖြစ်ကြောင့် ငိုသည်
လား၊ နို့ဆာ၍ ငိုသည် လား၊ သူ မသိပါ။ ကလေးငယ်တစ်ယောက် အဖြ
စ်သက်သက်သာ ငိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါမည်။

သို့ဖြင့်သူသည် အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြထွေး၏ ရင်ခွင်ကို မိခင်ရင်ခွင်အ
မှတ်ဖြင့် ခိုနားခဲ့ရသည်။ ။ အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုဖြင့် လူ
လောကထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

သို့သော်....

ကံကြမ္မာကို အပြစ်တင်ရမည်လား။ မိမိတို့ ၏ နိမ့်ကျသော ဘဝကိုပ
င် အပြစ်တင်ရမည်လား၊ ကိုမောင်မသိပါ။

ထိုစဉ်က ကိုမောင်အသက် ပြန်တွက်ကြည့်တော့ ဆယ့်တစ်နှစ်သား
။

နွေလယ်လောက်တွင် ကောက်စိုက်သမ နှစ်ယောက်သည် ဒေါ်မြ
ထွေးကို တွဲခေါ်လာပြီး အိမ်ပြန်ပို့သည်။ ။

‘ငမောင်...ဟေ့...ငမောင်။ ဒီမှာ ဒေါ်မြထွေးကြီး နေမကောင်းလို့ ’

ကိုမောင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ ။ မနက် စောစောက
ကောက်စိုက်ရန် ထွက်သွားသော ဒေါ်မြထွေးမှာ ပကတိအကောင်း။

‘ငမောင် ဒေါ်မြထွေးရဲ့ အင်္ကျီနဲ့ လုံချည် မြန်မြန်ယူခဲ့စမ်း၊ အဝတ်လဲ
ရအောင်’

ကိုမောင်က အဝတ်အစားများကို ကပျာကသီယူပေးသည်။ ။ ဒေါ်မြ
ထွေးမှာ အဝတ်လဲပြီးသည့်တိုင် အချမ်းမပြေနိုင်သေး။ ကိုမောင်က
ဒေါ်မြထွေးကို အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေစေပြီး စောင်နွမ်းလေးကို ခြုံပေး
သည်။ ။

‘ငမောင် ဘာဆေးရှိလဲ’

‘မုဆိုးကျော်ဆေးရှိတယ် မလှတင်’

‘ရှိရင် ယူခဲ့စမ်းဟယ်...ရေနှေးပူပူပါပေး။ ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်နဲ့ တိုက်ရမယ်’

‘ရေနှေးမရှိဘူး မလှတင်’

‘မရှိရင် မြန်မြန်ကျိုလိုက်စမ်းဟယ်’

ကိုမောင့်မှာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည် ။ ဒေါ်မြထွေးဆိုတာက အဒေါ်ဆိုသော်လည်း မွေးသမိခင်နှင့်မခြား။ ဒီအဒေါ်ကိုသာ မိဘသဖွယ် အားကိုးခဲ့ရသည် ။ ဒေါ်မြထွေးသာမရှိလျှင်...ကိုမောင် ဆက်မတွေးရဲချေ။

ကိုမောင်သည် ဒေါ်မြထွေးအား ဆေးတစ်ခွက်တိုက်ပြီး အနားတွင်ထိုင်ကာ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုလုပ်ပေးနေသည် ။

မကြာခဏဆိုသလိုလည်း မှီနိုးနေသော ဒေါ်မြထွေး၏ နဖူးပြင်ကို စမ်းကြည့်မိသေးသည် ။

‘ဟင် ကိုတွေ အရမ်းပူလို့ ပါလား’

ဒေါ်မြထွေး တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသည် ။

‘ဘကြီးသန်း...ဘကြီးသန်း၊ ဒေါ်မလှတင်...ဒေါ်မလှတင်၊ ခဏလာကြပါဦး။ ဒေါ်လေး ကိုယ်တွေ အရမ်းပူနေလို့ ’

အိမ်နီးနားချင်းများကို အကူအညီတောင်းရသည် ။ ဘကြီးသန်း၊ ဒေါ်မလှတင်နှင့် ဒေါ်ခွေးတို့ ချက်ချင်းရောက်လာကြသည် ။ ဘကြီးသန်းက ဒေါ်မြထွေး၏ နဖူးကို စမ်းကြည့်ရင်း...

‘ဆရာပင့်မှ ဖြစ်မယ် ငမောင်’

ကိုမောင် တုန်လှုပ်သွားသည် ။

‘ကဲ ငမောင်။ သံချောင်းကို ခေါ်ပြီး တံခွန်တိုင်ရွာက ဆရာဝန်သွားပ
င့်ချေ။ ငါတို့ မြထွေးကို စောင့်ကြည့်နေမယ်’

ဘကြီးသန်း စကားဆုံးသည် နှင့် ကိုမောင် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့သ
ည် ။

သဲသဲမဲမဲရွာနေသော မိုးသည် အမိုးအကာမပါသော ကိုမောင့်ကို တ
စ်စက္ကန့်လေးမျှပင် တားဆီးဟန့်တားနိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။

(သုံး)

ကိုသံချောင်းလက်ထဲမှ မီးအုပ်ဆောင်းမှာ မီးငြိမ်းနေလေပြီ။ အမှော
င်ထဲတွင် ကိုမောင်တို့ နှစ်ယောက်သား ခရီးပြင်းနှင်နေမိသည် ။

လက်ပံတိုက်ရွာသည် အမှောင်ထဲတွင် အိပ်မောကျနေသည် ။

မိုးသည် စောစောကလောက် သဲသဲမဲမဲရွာမနေသော်လည်း တဖွဲဖွဲ
ကားရွာဆဲပင်။

‘ဘကြီးထွန်း...ဘကြီးထွန်း’

အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး နှစ်ယော်ကား အော်ခေါ်လိုက်ကြသည်
။ သိုသော် ခေါ်သံမှာ မိုးသံလေသံနှင့် ရောထွေးနေ၏။

‘ဘကြီးထွန်း...ဘကြီးထွန်း’

ကိုသံချောင်းက အိမ်တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုပြီး အော်ခေါ်သည် ။

‘ဘယ်သူတွေတုန်း’

ပြန်ထူးသံတွေနှင့် အတူ တံခါးဖွင့်သံကိုပါ ကြားရသည်။ ။

‘သံပရာကွင်းက ငမောင်နဲ့ သံချောင်းပါ’

‘ဟေ...ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာတုန်း’

‘ဒေါ်လေး တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ တံခွန်တိုင်က ဆရာဝန်သွားပင့်ဖို့ လာတာပါ ဘကြီးထွန်း’

ကိုမောင်က ဖြေသည် ။ ဘကြီးထွန်းသည် စကားတစ်လုံးမျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ လှော်တက်ကို ယူကာ လိုက်ပါလာသည်။ ။

တဝင်းဝင်းတဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော လျှပ်ရောင်များ အောက်တွင် ပြင်းထန်သော ရေစီးသံများ ဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိနေသော ဖားတရှဉ်းချောင်းကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ။

အနောက် ရိုးမတောင်တန်းအား သွယ်ကာရစ်ကာဖြင့် ဖြတ်ကျော်စီးဆင်းလာသော ဖားတရှဉ်းချောင်း။ ထိုချောင်း၏ ရေစီးသန်မှုကြောင့် မြင်းပင်ပြေး၍ မလွတ်နိုင်။ နွေအခါတွင် ရေနည်းသော်လည်း ယခုလို့ မိုးအခါတွင် မူ ရေက ပြည့်လျှံ နေတတ်မစမြဲ။ နောက်....ရေစီးကလည်း ကြမ်းလိုက်ရမ်းလိုက်ပါဘိ။

တံခွန်တိုင်ရွာကို သွားရန်မှာ ဖားတရှဉ်းချောင်းကို ဖြတ်ကျော်မှ သာ လျှင်ဖြစ်မည်။ ဖားတရှဉ်းချောင်းကို ဖြတ်မကျော်နိုင်လျှင်...။ တံခွန်တိုင်ကို မရောက်လျှင်...။ ဆရာဝန်ကို မပင့်နိုင်လျှင်...။

ဘကြီးထွန်းက ကူးတို့ သမား။ ဖားတရှဉ်းချောင်း၏ တစ်ဦးတည်းသော ကူးတို့ သမား။ သို့သော် အခကြေးငွေယူသည့် ကူးတို့ သမားတော့ မဟုတ်။ ရွာသူရွာသမားက ဆီပေး၊ ဆန်ပေး၊ ကြက်သွန်ပေးဖြင့် ဘကြီးထွန်းကို လယ်ယာထွက် ပစ္စည်းများ ပေးကြသည်။ ။

ဖားတရှဉ်းချောင်းကို ဖြတ်ကူးနိုင်ရန် ကူးတို့ သမားအကျော်အမော်
ဘကြီးထွန်းကို အားပေးကြရပေမည်။

ဖားတရှဉ်းချောင်းနှင့် တစတစနီးကပ်လာသည် ။ တဝေါဝေါမြည်
နေသော ရေစီးသည် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်၏ အော်သံပမာ
ကြောက်စရာကောင်းလှသည် ။

ဘကြီးထွန်းသည် ကမ်းနဖူးတွင် ရပ်ရင်းမှ ချောင်းကို စိုက်ကြည့်
နေပြီး ခဏကြာတော့ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလိုက်သည် ။

ကိုမောင်နှင့် ကိုသံချောင်းက ဘကြီးထွန်းကို အားကိုးတကြီးနှင့်ကြ
ည့်သည် ။

‘တောင်ပေါ်မှာ မိုးသိပ်ရွာနေတယ်။ ကူးလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဘကြီးထွန်းစကားကြောင့် ကိုမောင် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွား
သည် ။

‘မကူးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘကြီးထွန်း။ ဒေါ်လေးအတွက် ဒီညဆရာပင့်နိ
င်မှ ဖြစ်မယ်’

ကိုမောင်က သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာပြောသည် ။

‘ဟုတ်တယ်...ဘကြီးထွန်း’

ကိုသံချောင်းက ကိုမောင်စကားကို ထောက်ခံသည် ။

ဘကြီးထွန်းက ကိုမောင်နှင့် ကိုသံချောင်းကို တစ်လှည့်၊ တဝေါဝေါ
စီးဆင်းနေသော တဖားရှဉ်းချောင်းကို တစ်လှည့် ကြည့်နေသည် ။

ဘကြီးထွန်းကရုတ်ချည်းပင် တိုင်တွင် ချည်ထားသော လှေကြိုး
ကို ဖြုတ်လိုက်သည် ။ ကိုမောင်နှင့် ကိုသံချောင်းက

ချက်ချင်းပင်လှေပေါ်တက်လိုက်သည်။ ။

တဝေါဝေါမြည်နေသော ရေစီးသံမှာ စောစောကလောက် မကျယ်
တော့ဟု သုံးယောက်စလုံးက ထင်နေကြလေသည်။ ။

အငြိုးကြီးစွာဖြင့် ရွာသောမိုးသည် တိတ်သွားခဲ့လေပြီ။

‘ရာသီဥတုမကောင်းလို့ ဆရာဝန်မလိုက်နိုင်ဘူး’

ဆရာဝန်၏ လူယုံထဲမှ မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် ကိုမောင်တို့
အားလုံး စိတ်ပျက် ဒေါသဖြစ်ကြရသည်။ ။ အနူးအညွတ်တောင်းပန်
သော်လည်း ဆရာဝန်က ‘ဗူးဆိုလျှင် ဖရုံမသီး’ သည့် ဆရာဝန်မျိုး ဖြစ်
နေမှန်း နာကျည်းစွာ သိလိုက်ရသည်။ ။ အဆိုးဆုံးမှာ ဆရာဝန်အား လူ
ကိုယ်တိုင်မြင်၍၊ ပြောခွင့် တောင်းပန်ခွင့်ရမှ ပဲ ဆရာဝန်၏ လူယုံထဲမှ
တစ်ဆင့် ငြင်းပယ်ခံခဲ့ရခြင်းပင်။

ဪ...သူတို့ ဘဝမှာ ဆရာဝန်နှင့်ပင် တိုက်ရိုက် တွေ့ဆုံခွင့်မရ
သောဘဝပါလား။

‘တောက်’

ကိုမောင်သည် နာကျည်းစွာဖြင့် တောက်ခေါက်မိသည်။ ။ မျက်စိထဲ
တွင် တညည်းညည်းတညူညူဖြင့် ဝေဒနာကို အပြင်းခံစားနေရသော
အဒေါ်ဖြစ်သူကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ။ ထိုသို့ မြင်ယောင်လေ ရာသီဥ
တုကို အကြောင်းပြပြီး လိုက်ပါဆေးကုရန်ငြင်းပယ်သည့် ဆရာဝန်ကို
မုန်းတီးလေဖြစ်သည်။ ။

ကိုမောင်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဒေါ်မြ
ထွေးဆုံးသွားလေသည်။ ။

‘ဆရာဝန်သာ ပါလာရင် ဒေါ်လေးသေမှာ မဟုတ်ဘူး’

ထိုအတွေးသည် ကိုမောင့်အသည်းတွင် သံမှိုနှက်ထားသည် ထက် ခိုင်မာစွာ နေရာယူထားသည်။ တပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ‘ဆရာဝန်ဖြစ် အင် ကြိုးစားမယ်’ ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ လည်း အားကောင်း မောင်းသန် ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

‘အထုပ်တွေ ပြင်ထားကြဟေ့...ကြိုခင်းဆိုက်တော့မယ်’ သူနံဘေးမှ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်၏ သတိပေးစကားက ကိုမောင့်ကို အတွေးက မှာမှ လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

(လေး)

ကိုသံချောင်းသည် ကိုမောင့်ကို ကြိုခင်းဘူတာမှ လာရောက်ကြိုဆို သည်။ ကိုမောင့်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း အတင်းပင်ပြေးဖက်လေသည်။

‘မင်း ဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ တို့ ရွာကို ပြန်လာတာ ငါသိပ်ဝမ်းသာတယ် ကွာ’

ကိုသံချောင်းသည် ပြောရင်းမှ မျက်ရည်ကျနေလေသည်။ ကိုမောင် မှာ လည်း ဒေါ်လေး ဒေါ်မြထွေးကို သတိရကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိ လေသည်။

‘မင်းလာမယ်ဆိုတဲ့ စာရကတည်းက မင်းအိမ်နဲ့ ခြံကို ရွာက အကူအ ညီနဲ့ ပြင်ထားတယ်။ ရွာနီးချုပ်စပ်ကိုလည်း တို့ ရွာသား ဆရာဝန်ပြန် လာပြီလို့ ဆော်ဩထားကြတယ်’

ကိုသံချောင်းက သူစီစဉ်ထားသမျှကို အားပါးတရ ပြောပြလေသည်

။

‘ငါတော့ မင်းလက်ထောက်လုပ်ပြီး မင်းဆီ တပည့်ခံရမှာပဲ။ ငါ့ကို

ခိုင်းချင်တာခိုင်းကွာ’ ဟု ပြော၍ လည်း သူ့ကို ပုံအပ်လေသည်။ ။

ကိုမောင်သည် ရွာရောက်သောအခါ ရန်ကုန်အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြ၏။ ရွာသူရွာသားများကလည်း မငြီးတမ်း နားထောင်ကြလေသည်။ ။

ကိုမောင် ပြန်ပြောပြသော ရန်ကုန်အတွေ့အကြုံနှင့် အဖြစ်အပျက်များ တွင် သူနှင့် သက်သက်ခိုင်တို့ အကြောင်းကိုကား ချန်ထားခဲ့လေသည်။ ။

ဤသည် မှာ လည်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကို ရှေ့တန်းတင်ရန် မလိုအပ်ဟု နားလည်သဘောပေါက်ထားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ။

(ငါး)

ဆရာဝန် ကိုမောင်၏ ‘စေတနာ မေတ္တာ’ ဆေးရိပ်သာသည် သံပရာကွင်းရွာတွင် သာမက သံပရာကွင်းနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် လူသိများ လာသည်။ ။

‘ဆရာဝန်နှင့် အချိန်မရွေးတွေ့နိုင်သည်’ ဟူသော စာတန်းသည် စေတနာ မေတ္တာ ဆေးရိပ်သာ၏ ထူးခြားချက်လည်း ဖြစ်သည်။ ။ ယင်းစာတန်းမှာ ကိုမောင်၏ ဆန္ဒကို အထိရောက်ဆုံး ဖော်ဆောင်ချက်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

တောနယ်တိုင်းတွင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် တစ်ယောက် ထက်ပို၍ ရှိသင့်သည် မှာ အမှန်ပင်။ သို့သော် ဆေးကုသရာတွင် ကား

အခက်အခဲရှိသည်။ ။

တစ်ခါတရံ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ထက် ဒေါက်တာရမ်းကုတစ်ယောက်က ပိုမိုဆေးကုသနေရခြင်းမျိုးလည်း ရှိသည်။ ။

ကျေးလက်တောရွာများမှာ အသိဉာဏ်မှ အစ အစစအရာရာ ဖွံ့ဖြိုးမှု နည်းသောကြောင့် ရိုးရာဓလေ့ အစွဲအလန်းကြီးမှုနှင့် အတွေးအခေါ်ဟောင်းများကို မပြစ်ပယ်နိုင်မှုက ကြီးမားနေဆဲပင်။

နာမကျန်းဖြစ်လျှင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ပြသဖို့ ထက် ဆေးဗြီးတို့နှင့် ကုသဖို့ ဦးစွာ ကြိုးစားတတ်သည်။ ။ သို့မှ မရလျှင် နတ်ဖမ်းသည် ၊ စုန်းပြုစားသည် ဟု အထင်ရှိကာ ဆရာအတုအယောင်တို့ ဖြင့် ကုစားတတ်ပြန်သည်။ ။ တိုင်းရင်းဆေးဆရာနှင့် ဆရာဝန်တို့ မှာ လူနာသေကောင်းပေါင်းလဲဖြစ်ချိန်ရောက်မှ ကုသခွင့်ရတော့သည်။ ။

သည် တော့ လူနာအဖို့ အသက်ချမ်းသာခွင့်ရရေးမှာ အခွင့်အလမ်းနည်းပါးနေလေပြီ။ ကုသခွင့်ရသော ဆရာအဖို့ နာမည်ရဖို့ ထက် နာမည်ပျက်ဖို့ က များ လေပြီ။ သို့ဖြင့် သံသရာလည်ကာ ဆေးပညာ အသိဉာဏ်များ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခြင်းမရှိဘဲ ဒုံရင်းဒုံရင်းသာ ရှိရလေသည်။ ။

ဒါကို ကိုမောင်က သိထားသည်။ ။ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးပညာဟောပြောပွဲများကို အချိန်ရတိုင်း ပြုလုပ်သည်။ ။ သံပရာကွင်းရှိ သူ၏ ဆေးရိပ်သာမှာ သာမက ရွာတစ်ရိုးလှည့်လည်၍လည်း အိမ်တိုင်ရာရောက် ဆေးကုသပေးသည်။ ။

ကိုမောင်သည် ဆေးကုသရာတွင် ဆေးထိုးသည် မှ စ၍ သတိထားသည်။ ။ လူနာ တော်တော်များများမှာ ဆေးထိုးသည့်အပ်ကို ကြောက်ကြသည်။ ။ ဆေးထိုးသည့်အတွက် နာကျင်မှုကို ရွံ့ကြသည်။ ။ ကိုမောင်က ဆေးထိုးရာတွင် ဆေးထိုးမှန်းမသိရအောင်၊ နာကျင်မှု မရှိအောင် ဂရုစို

က်သည် ။ ဆေးထိုးအပ်ကို ကြောက်သည့် အစွဲကို တိုက်ဖျက်သည် ။
အောင်လည်း အောင်မြင်သည် ။

ကိုမောင့်တွင် အိပ်ချိန် စားချိန် သီးသန့်မရှိ။ ဆေးရိပ်သာသို့ လူနာ
အလာကို မစောင့်။ လူနာကို ရှာသည် ။ လူနာသတင်းကို နားစွင့်သည် ။
လူနာရှိရာကို ဆရာဝန်က သွားသည် ။ လူနာက ကုသခွင့်ပေးလျှင် ကု
သည် ။

ကိုမောင့် ဆေးရိပ်သာသည် စေတနာ မေတ္တာ ဆေးရိပ်သာဟူသော
နာမည်နှင့်အညီ စေတနာ မေတ္တာကို ဦးထိပ်ထားသည် ။ လူနာက ဆေး
ဖိုးပေးလျှင်ယူသည် ။ ဆေးဖိုးမပေးလျှင် မယူ။ ဆေးဖိုးကို ဘယ်ရွှေ ဘ
ယ်မျှ ဟူ၍ လည်း မသတ်မှတ်ထား။ တတ်နိုင်သရွေ့ စေတနာ သဒ္ဓါတ
ရားပေါက် အရွေ့လှူ။

သို့ဖြင့် စေတနာ မေတ္တာ ဆေးရိပ်သာသည် နယ်တရိုးတွင်
လူသိများ စ၊ လက်ခံလာစပြုလေပြီ ဖြစ်လေသည် ။

‘ဗျို့...ကိုသံချောင်း စားလှချည်လား’

‘ဟာ..ကိုမြမောင် လာဗျို့’

ကိုသံချောင်းသည် ဆေးအိတ်များ သယ်ပိုးပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာ
သော ဆေးမှူး ကိုမြမောင်ကို ဆီးကြိုနေရာပေးသည် ။

‘ခင်ဗျား..ဆရာရော’

‘အခန်းထဲမှာ လေ လူနာတစ်ယောက်အတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်
မကောင်းဖြစ်နေလေရဲ့’

‘ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လဲ ကိုသံချောင်းရ’

‘ကွင်းကြီးရွာက လှအေးလေဗျာ။ ပိုးထိတာကို ဆရာဝန်နှင့်
ချက်ချင်းမပြဘဲ ဆေးမြီးတိုနဲ့ ကုတာ မနက်က သေသွားပါရောလား။ အဲ
ဒါ ဆရာသမား စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်လေ’

ကိုသံချောင်းက ရှင်းပြသဖြင့် ကိုမြမောင်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်
ရလေသည်။ ။

‘ငမောင့် အဖေလည်း ပိုးထိပြီးသေရတာဆိုတော့
သူ့အဖေအကြောင်း ပြန်တွေးမိတယ်ထင်ပါတယ်ဗျာ။ မသေသင့်တဲ့ လူ
နာတွေသေတိုင်း ငမောင်ကတော့ တဖြစ်တောက်တောက် ဖြစ်နေတာပဲ
ကိုမြမောင်’

ကိုမြမောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေလေသည်။ ။

‘ဟေ့....ကိုမြမောင် ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ’

‘သိပ်မကြာသေးဘူး ကိုမောင်။ ခင်ဗျားမှာ လိုက်တဲ့ ဆေးတွေ စု
ဆောင်းပြီးလာပို့တာ’

‘ကျေးဇူးပဲ ကိုမြမောင်ရေ။ ဆေးကုတယ်ဆိုတာ က စေတနာ မေ
တ္တာတစ်ခုတည်းနဲ့ မရဘူး။ ဆရာဝန်ရှိနေရုံနဲ့ လည်း မရဘူး။ ဆေးပါရှိ
မှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား’

ကိုမြမောင်က ကိုမောင့်ကို တပြုံးပြုံးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ။

‘ကိုမောင်...နဲနဲ ပိန်သွားတယ်’

‘ဟုတ်လား ကျွန်တော်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် မကြည့်မိဘူးဗျာ’

‘ကိုမောင်...ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦးနော်’

ကိုမောင်က ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ပြုံးနေသည်။ ။

‘ကျွန်တော်လည်း အဲဒါပဲ ပြောနေရတယ် ကိုမြမောင်ရေ။ ကျွန်တော် သာ ငမောင့်လို ဆရာဝန်ဖြစ်နေရင် သိပ်ဟန်ကျမှာ ပဲ။ တစ်ယောက်တစ်ရွာဆီသွား၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီနားဆိုရင် ငမောင်ခုလောက် ဘယ်ပင်ပန်းပါ့မလဲ’

ကိုမောင်က ကိုသံချောင်းနှင့် ကိုမြမောင်တို့ ၏ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုကာ ပီတိဖြစ်နေလေသည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက် စကားပြောနေစဉ် လူငယ်တစ်ယောက် ဆေးရိပ်သာပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသည်။ ။

‘ဟေ့....မောင်ဝင်း အရေးပေါ်လူနာ သတင်းလာပို့တာလား’

ကိုသံချောင်းက လူငယ်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။

‘ကွင်းကြီးရွာက ဦးလှကျော်ရဲ့ သား မြတ်မင်း တော်တော် နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ တဲ့ ။ ရွာက ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ ပြောတာ ဦးလှကျော်က လက်မခံဘူးတဲ့ ။ အဲ့ဒါ ကျွန်တော် လာပြောတာ’

မောင်ဝင်းက ပြောပြောဆိုဆို ပြန်သွားသည်။ ။

‘ကိုသံချောင်းရေ..သွားဖို့ ပြင်ဗျာ’

ကိုမောင်သည် ကိုသံချောင်းကို ဆေးအိတ်ပြင်ရန် ပြောလိုက်သော်လည်း ကိုသံချောင်းက နေရာမရွှေ့ဘဲ ရပ်နေသည်။ ။ ကိုသံချောင်းသည် မြတ်မင်းအဖေ ဦးလှကျော်အကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

ဦးလှကျော်သည် တယူသန်သမား။ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်က ဒေါက်တာရမ်းကုတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့သားတစ်ယောက် ရေတိမ်နစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ ထိုစဉ်ကစ၍ ဆရာဝန်ကို သူမယုံကြည်တော့ ။ ယခုလည်း ကြည့်၊ မြတ်မင်းတော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေသော်လည်း ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ လက်

မံခဲ။ ထို့ကြောင့် သွားရန် သင့်မသင့် ချိန်ဆနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘ဖြစ်ပါ့မလား ငမောင်’

‘ဖြစ်အောင်ကြိုးစားရမှာ က ကျွန်တော် တို့ တာဝန်ပဲ မဟုတ်လား
ကိုသံချောင်း။ ကဲ...ကိုမြမောင်ရေ ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင်’

ကိုမောင်သည် ကိုမြမောင်ကို ပါ အဖော်ခေါ်လိုက်လေသည်။ ။

(ခြောက်)

‘မင်းတို့ ကို ဘယ်သူကခေါ်လို့ အိမ်ပေါ်တက်လာတာလဲ မြန်မြန်ဆ
င်းသွားကွာ’

ကိုမောင်တို့ အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဦးလှကျော်က နှင်ထုတ်
လေသည်။ ။ ကိုမောင်က အိမ်ဝမှာ ပေရပ်နေသည်။ ။

‘မြတ်မင်းကို ကျွန်တော် ခဏလေးကြည့်ပါရစေ ဦးလှကျော်။ ဦးလှ
ကျော်ထင်သလို မြတ်မင်းကို စုန်းပြုစားထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ။
နတ်ဖမ်းစားထားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဆေးကုသခွင့်
ပေးပါ ဦးလှကျော်’

‘မလိုချင်ဘူးကွာ အခုထွက်သွား’

ဦးလှကျော်က နည်းနည်းလေးမှ လက်မခံချေ။

‘ကဲ...ပါးစပ်နဲ့ ပြောတာ မရတဲ့ ကောင်တွေ ဓားနဲ့ ရမယ်’

ဦးလှကျော်သည် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို ဆွဲလေသ
ည်။ ။ အိမ်ပေါ်ရှိလူများက ဦးလှကျော်ကို ဝိုင်းဆွဲထားကြသည်။ ။

‘ကိုလှကျော်...ရှင်လွန်မယ်နော်။ ကျွန်မသားကို ဒီအတိုင်း အသေခံတော့မှာ လား’

‘ဟုတ်တယ် အဖေ ကျွန်မ မောင်လေးကို ဒီအတိုင်း အသေခံတော့မှာ လား’

ဦးလှကျော်၏ ဇနီးနှင့် သမီးက ဦးလှကျော်ကို ဖျောင်းဖျကြလေသည်။ ။

‘ငမောင်...သွားမယ်ကွာ လူနာရှင်ကမှ လက်မခံတဲ့ ဟာ’

ကိုသံချောင်းက ကိုမောင့်လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ ။

‘လာပါ ကိုမောင်ရယ်။ သွားကြရအောင်’

ကိုမြမောင်ကပါ ကိုမောင့်ကို ခေါ်လေသည်။ ။ သို့သော် ကိုမောင်က ဆွဲခေါ်ရာသို့မပါ။ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသည်။ ။

‘ဆရာရယ် ကျွန်မမောင်လေးကို ကယ်ပါဦး’

‘ဆရာရယ် ကျွန်မသားလေးကို ပစ်မိထားပါနဲ့ ဆရာရယ်’

ဦးလှကျော်၏ ဇနီးနှင့် သမီးက ကိုမောင့်ကို ငိုယိုတောင်းပန်ကြလေသည်။ ။

ကိုမောင်သည် ဦးလှကျော်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ ဦးလှကျော်ကလည်း ကိုမောင့်ကို ပြန်ကြည့်နေလေသည်။ ။ ဦးလှကျော်၏ မျက်နှာမှာ နီမြန်းနေရာမှ ဖျော့တော့လာသည်။ မျက်လုံးများကလည်း အမှားတစ်ခုအတွက် တောင်းပန်သလို ရှိနေသည်။ ။ ဦးလှကျော်လက်ထဲမှ ဓားသည် ကြမ်းပြင်သို့ လွတ်ကျသွားချိန်တွင် ဦးလှကျော်မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျဆင်း လာလေတော့သည်။ ။

ကိုမောင်သည် အိမ်ပေါ်သို့ မြန်မြန်တက်ပြီး လူနာထံ တန်းသွားလေ
တော့သည်။ ။ ချက်ချင်းပင် လူနားအား လိုအပ်သလို ဆေးထိုးဆေးတိုက်
သဖြင့် အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ ။

‘မြတ်မင်းဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါက အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါ။ အင်္ဂလိပ်လို
တော့ တိုက်ဖွိုက်လို့ ခေါ်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မ သားလေး’

‘ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ် အဒေါ်။ လိုအပ်ရင် မြို့က
ဆေးရုံကို ကျွန်တော်တင်ပေးပါ့မယ်’

(ခုနစ်)

‘ငမောင်...မင်းကြည့်ရတာ သိပ်နေကောင်းပုံမရဘူး။ မင်း ရန်ကုန်
သွားပြီး အနားယူရင်း ဆေးသွားကုရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

‘ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွားလို့ မဖြစ်သေးပါဘူးကိုသံချောင်းရာ။ ကျွန်
တော်တို့ လုပ်ငန်း အရှိန်ပျက်သွားမှာ စိုးရတယ်’

ကိုသံချောင်းက အနားယူရင်း ဆေးကုသရန် တိုက်တွန်းတိုင်း ကို
မောင်က လုပ်ငန်းကို အကြောင်းပြပြီး ငြင်းပယ်မြဲဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုအခါမျိုးတွင် ကိုမောင်သည် ချစ်သူ သက်သက်ခိုင်ကို အထူးသ
တိရနေတတ်သည်။ ။

‘သက်သာ ငါနဲ့ အတူပါလာရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲနော်’ဟူ၍ လည်း
တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်မိလေသည်။ ။

ကိုမောင်သည် သက်ကို သတိရသည့်အခါတိုင်း သက်ကို လွမ်းသည့် အခါတိုင်းဆေးကုသသည့် ဘက်တွင် အာရုံစိုက်ကြိုးစားကာ သတိရစိတ် လွမ်းစိတ်ကို ဖြေသိမ့်ခဲ့လေသည်။ ။

သူသည် ဆေးကုသရေးလုပ်ငန်းများ တွင် သာမက ရောဂါ ကြိုတင်ကာကွယ်ရေး လုပ်ငန်းများကိုလည်း ဂရုတစိုက် လုပ်လေသည်။ ။

ဝမ်းရောဂါ ကြိုတင်ကာကွယ်ရေးအဖြစ် ရပ်ရွာသန့်ရှင်းရေး။ အိမ်သာများ သန့်ရှင်းရေးနှင့် ရေတွင်းရေကန်များ ဆေးဖျန်းခြင်းတို့ ကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်လေသည်။ ။

ရွာသူရွာသားများကလည်း သူ့စေတနာ မေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြုကာ ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းများကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ပေးကြလေသည်။ ။

သူ့မှာ ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ရာတွင် တင်းတိမ်အား ရသည် မရှိဘဲ ရှေ့သို့ ဆတက်ထမ်းပိုး ထမ်းဆောင်နိုင်ရန်သာ တွေးတော ကြံဆလျက်ရှိလေသည်။ ။

ကိုမောင်သည် မိမိလုပ်ငန်းတွင် ပျော်ပိုက်လျက် မိမိကျန်းမာရေးကို ပင် မေ့လျော့နေသည်။ ။

(ရှစ်)

မိုးသည် သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေသည်။ ။ ကိုသံချောင်းသည် မြို့နယ် ဆေးရုံသို့သွားသော ကိုမောင့်အတွက် စိုးရိမ်နေသည်။ ။

ထိုစဉ်...

‘ကိုသံချောင်း...ကိုသံချောင်း’

ကိုမောင်သည် ကိုသံချောင်း နာမည်ကို အော်ခေါ်ရင်း အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။ ။

‘ငမောင် ငမောင် ဘာဖြစ်လာလို့လဲ’

ကိုသံချောင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုနေသော ကိုမောင်ကို ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့်မေးသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ ရွာကို နယ်လှည့်ဆေးကုအဖွဲ့ လာမယ်တဲ့ ဗျ။ မြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်တော့် ကို ပြောလိုက်တယ်’

‘ဟေ...ဟုတ်လား ဝမ်းသာစရာသတင်းပဲ ဒါမှ မင်းလည်း နားရတော့မယ်’

‘ကျွန်တော် နားရ မနားတာထက် နယ်လှည့်ဆေးကုအဖွဲ့လာမယ့် သတင်းက ပိုဝမ်းသာစရာပါ ကိုသံချောင်းရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာတွေမှာ ဆရာဝန်တွေ လိုအပ်နေတာ ခင်ဗျားလည်း အသိပဲ မဟုတ်ဘူး လား။ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းပေးရရင် သိပ်ကောင်းမယ်"

ကိုမောင်သည် နယ်လှည့်ဆေးကုအဖွဲ့ လာမည့် သတင်းကြောင့် ဝမ်းသာနေပြီး အထူးစိတ်လှုပ်ရှားနေပုံလည်း ရလေသည်။ ။

‘ကဲ ...ကိုသံချောင်း ကျွန်တော် နေမကောင်းချင်သလိုပဲဗျာ။ ဒီည စောစော အိပ်ချင်နေတယ်’

‘မင်း မိုးမိပြီး အအေးပတ်လာတယ်ထင်တယ်။ အဝတ်အစားမြန်မြန်

နီလဲကွာ’

ကိုသံချောင်းသည် ကိုမောင်ကို အဝတ်ခြောက်များ နှင့်
လဲလှယ်စေပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးရှိရန် ပြုလုပ်ပေးသည်။ ။

မိုးကား ရွာကောင်းဆဲပင်။

"ဗျိုး....ကိုသံချောင်း...ကိုသံချောင်း’

မိုးသံကို ဖောက်ပြီး ခေါ်သံက တိုးထွက်လာသည်။ ။ ကိုသံချောင်းသ
ည် အိပ်ရာမှ ထပြီး တိုင်ကပ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ၁၂ နာရီထိုးခါ
နီးပြီ

‘ကိုသံချောင်း...ကိုသံချောင်း’

‘ဆရာ...ဆရာ’

ခေါ်သံများကို ကြားရပြန်သည်။ ။

ကိုသံချောင်းသည် တံခါးဖွင့်ရင်း...

‘ဘယ်သူတွေလဲ’ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

‘ကျွန်တော်တို့ ပါ’

တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုနေသော ဖိုးအေးနှင့် ထွန်းအောင်တို့ နှစ်ယောက်
ကို တွေ့ရသည်။ ။

‘ဘာကိစ္စလဲဟေ့’

‘မမြဝင်းတစ်ယောက် မီးမဖွားနိုင်လို့ ကိုမောင့်ကို လာခေါ်တာ’

ကိုသံချောင်း တွေဝေသွားသည်။ ။ ဖိုးအေးနှင့် ထွန်းအောင်တို့ မှာ မြ
င်းကမူရွာမှ ဖြစ်သည်။ ။ သံပရာကွင်းနှင့် ခရီးတော်တော်ဝေးသည်။ ။

ဒီကြားထဲ ကိုမောင်ကလည်း နေမကောင်းဖြစ်နေသည်။ အိပ်မောကျ
နေသော ကိုမောင့်ကို မနှိုးရက်ရှာ။

‘လုပ်ပါဦး ကိုသံချောင်းရယ်.. ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ ကလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်ပါဦး’

မမြဝင်းယောက်ျား ဖိုးအေးအသံက တုန်ယင် အက်ကွဲနေသည်။

‘ခက်တာပဲကွာ...ဆရာကလည်း နေမကောင်းလို့ အိပ်ပျော်နေတယ်
။ မင်းတို့ ရွာကလည်း အဝေးကြီးပဲ။ နောက်ပြီး မိုးကလည်း တအားရွာ
နေတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ မှာ လှည်းပါပါတယ်ဗျာ’

ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲမှ ကိုမောင်ထွက်လာသည်။ ကိုသံချောင်း
က ကိုမောင့်ကို ရှင်းပြမည်ပြုသည်။

‘ဘာမှ မပြောနဲ့ တော့ ကိုသံချောင်း။ ကျွန်တော် အားလုံး ကြားပြီးပြီ
။ ကိုသံချောင်း မှတ်မိမှာ ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ဒေါ်လေးအတွက် တံ
ခွန်တိုင်မှာ ဆရာဝန်သွားပင့်ကြတဲ့ ညက အခုလိုပဲ မိုးတွေ ရွာနေတယ်
လေ’

ကိုမောင်မမေ့နိုင်သလို ကိုသံချောင်းလည်း မမေ့နိုင်ပါ။ သဲကြီး
မဲကြီး ရွာနေသော မိုး၊ တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသော ဖားတရှဉ်း မှ ရေစီး
သံ ။ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဖြတ်ကူးရသော ကူးတို့ ခရီး။ အဆုံးတွင် ‘ရာသီ
ဥတုမကောင်းလို့ ဆရာဝန် မလိုက်နိုင်ဘူး’ ဟူသော စကား။

‘ကိုသံချောင်း ဆေးအိတ်နဲ့ လိုအပ်တာတွေ မြန်မြန်ယူဗျာ။ အချိန်
ဟာ အသက်ပဲ’

‘ကျေးဇူးကြီးပါပေ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လို ဝမ်းသာရမှန်း

တောင် မသိတော့ဘူး’

ဖိုးအေးထံမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့အသံကို ကြားရလေသည် ။ ဖိုးအေးသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်ပင် လည်နေရှာသည် ။ ‘အူဝဲ...အူဝဲ’ ဟူသော ဆည်းလည်း သံကိုသာ ဖိုးအေး ကြားရပါလျှင်မူ...

(ကိုး)

‘ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ကို ကိုမောင် လက်ခံရမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကို ချစ်တယ် ခင်တယ် ဆိုရင်ပေါ့ဗျာ’

‘နယ်လှည့် ဆေးကုအဖွဲ့ လာပြီးရင် ခင်ဗျားအစီအစဉ် အတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်နာပါမယ် ကိုမြမောင်။ ရန်ကုန်မဟုတ်တောင် ပုသိမ်ဆေးရုံတော့ တက်မယ်ဗျာ။ ကဲ...ကျေနပ်ပြီလား’

‘ကျေနပ်ပါပြီတဲ့ ဗျာ။ ကဲ...ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်။ မနက်ဖြန် နယ်လှည့်ဆေးကုအဖွဲ့လာဖို့ ကိစ္စအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရအောင် ပြန်ဦးမယ်”

နုတ်ဆက်ပြီး ကိုမောင် ပြန်သွားလေသည် ။

‘ငမောင်...ငမောင်...ထတော့လေ’

အရုဏ်တက်ချိန်တွင် အိပ်ရာထလေ့ရှိသော ကိုမောင်သည် ယနေ့နံနက်တွင် ထူးခြားစွာ အိပ်မောကျနေသည် ။ ထိုအချင်းအရာကို မြင်ရသော ကိုသံချောင်းမှာ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ထူးခြားစွာ အိပ်မောကျနေသော ကိုမောင့်ကို လှမ်းနှိုးသည် ။

သို့သော် ကိုမောင့် လှုပ်ရှားသံကို မကြားရချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုမောင့်

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

‘ငမောင်...ငမောင်’

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ကိုမောင်ကို လှုပ်နှိုးကြည့်သည်။ ။ ကိုမောင်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ကိုသံချောင်း စိုးရိမ်လာသည်။ ။ ကိုမောင်၏ နဖူးကို စမ်းကြည့်သ်။ အေးစက်သော အထိအတွေ့က ကူးစက်လာသည်။ ။

‘ဟင်’

ကိုသံချောင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ ။ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ပြီး သွေးတိုးစမ်းလိုက်သည်။ ။

‘ဟာ’

သွေးတစ်စက်မျှ မတိုးတော့ပါလား။ ကိုမောင် နှလုံးခုန်ရပ် သွားခဲ့လေပြီ။

‘ငမောင်...ငမောင်’

ကိုသံချောင်းသည် ကိုမောင်ကို ဖက်ပြီး အရူးတစ်ယောက်ပမာ အော်ခေါ်လေသည်။ ။

‘ငမောင်...ငမောင်။ မင်း မသေရဘူး။ မင်း မသေရဘူး’

ကိုသံချောင်းသည် ကိုမောင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုင်လှုပ်ပြီး ဟစ်အော်နေလေသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာဝန်များ လိုက်ပါလာသည့် နယ်လှည့်ဆေးကုအဖွဲ့ရောက်လာသည်။ ။

‘ငမောင်..ငမောင် ထကြည့်ပါဦးကွ။ နယ်လှည့်ဆေးကုအဖွဲ့လာမှ မ

င်းနားမယ်ဆို၊ ဒါ မင်းနားတာလား ဟင်..မင်း နားတာလား’

ကိုသံချောင်းမှာ ကိုမောင်တစ်ယောက် သူ့စကားကို ကြားနိုင်တော့မည်မဟုတ်မှန်းသိသော်လည်း အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ ငိုနေလေသည်။ ။

ကိုမောင်ကတော့ ဘာဆို ဘာမျှ မမြင်နိုင်။ သူချစ်သော သက်သက်ခိုင်တစ်ယောက် နယ်လှည့်ဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါလာသည် ကို သိခဲ့ပါလျှင်...။

စည်သူဝင်း